

Danielin kirja - sataseitsemänkymmentäyhdeksän

Yön huuto ja Rooman profeetallinen rooli: viimeisten päivien paljastuminen Danielin kirjassa

Jeff Pippenger
2024-04-09

Olemme nyt pyhällä maalla Danielin kirjan näkökulmasta, sillä olemme saapuneet jakeisiin, jotka edustavat puolenyön huutoa sadalle neljällekymmenelle neljälletuhannelle. Nämä jakeet myös osoittavat niiden lipunkantajien sinetöimisen, jotka korotetaan. Nämä ovat ne jakeet, jotka ovat se Danielin kirjan osa, joka koskee viimeisiä päiviä ja joka avataan, ja ne edustavat Danielin ilmaisua Jeesuksen Kristuksen ilmestyksestä, joka avataan, kun ”aika on lähellä”, juuri ennen kuin armonaika päättyy jakeessa kuusitoista.

Rooma vahvistaa näyn, kuten yhdestoista luvun neljästoista jae esittää, ja sen vuoksi on tärkeää tarkastella Roomaa huolellisesti kulkiessamme jakeiden yhdestätoista viidenteentoista läpi, sillä missä ”ei ole näkyä, siellä kansa menehtyy”, ja jos ette usko Jesajan seitsemännen luvun jakeita kahdeksan ja yhdeksän, ”te ette varmasti pysy lujina.”

Uriah Smith viittaa kirjassaan Daniel and the Revelation profeetalliseen sääntöön ainakin neljä kertaa. Tuo sääntö osoittaa, ettei profeetallista valtaa yksilöidä profetiassa ennen kuin se tulee ”yhteyteen” Jumalan kansan kanssa. Ensimmäisellä kerralla hän käsittelee sitä Babylonin sisällyttämisen yhteydessä profeetalliseen todistukseen.

”On ilmeinen tulkintasääntö, että voimme odottaa kansakuntien tulevan huomioiduiksi profetiassa silloin, kun ne liittyvät siinä määrin Jumalan kansaan, että niiden mainitseminen tulee välttämättömäksi pyhän historian kertomusten saattamiseksi täydellisiksi.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Vähintään kolme muuta kertaa Smith käsittelee tätä sääntöä, ja hän viittaa juutalaisten ”liittoon” jokaisessa näistä kolmesta kohdasta, mutta yhdessä viittauksessa hän määrittää liiton täyttyneen vuonna 162 eKr., kun taas kaksi muuta viittausta ovat yhtäpitäviä nykyhistorioitsijoiden kanssa, jotka ajoittavat juutalaisten ja Rooman välisen ”liiton” täyttymyksen vuoteen 161 eKr.

”On tarpeetonta muistuttaa lukijaa siitä, että maalliset hallitukset eivät tule esiin profetiassa ennen kuin ne jollakin tavoin liittyvät Jumalan kansaan. Rooma tuli yhteyteen juutalaisten, tuona aikana Jumalan kansan, kanssa kuuluisan juutalaisliiton kautta vuonna 161 eKr. 1. Makkabealaiskirja 8; Josephuksen Muinaisajat, kirja 12, luku 10, jakso 6; Prideaux, osa II, sivu 166. Mutta seitsemän vuotta ennen tätä, toisin sanoen vuonna 168 eKr., Rooma oli valloittanut Makedonian ja tehnyt tuosta maasta osan valtakuntaansa. Rooma tuodaan siis profetiaan juuri silloin, kun se vuohen valloitetuna makedonialaisena sarvena lähtee uusiin valloituksiin muihin suuntiin. Sen vuoksi se näyttäytyi profeetalle tai siitä voidaan tässä profetiassa asianmukaisesti puhua ikään kuin se lähtisi esiin yhdestä vuohen sarvista.” Uriah Smith,

Daniel ja Ilmestyskirja, 175.

Mutta Smith toteaa myös, että se oli vuonna 162 eKr.

”Saman vallan oli myös määrä asettua Pyhään maahan ja kuluttaa se. Rooma tuli liittosuhteen kautta yhteyteen Jumalan kansan, juutalaisten, kanssa vuonna 162 eKr., josta ajankohdasta alkaen sillä on huomattava sija profeetallisessa aikataulussa. Se ei kuitenkaan saanut Juudean hallintavaltaa varsinaisen valloituksen kautta ennen vuotta 63 eKr.; ja sitten seuraavalla tavalla.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 259.

Ja sitten, viitatessaan tapahtumaan kolmannen kerran, hän sanoo jälleen 161 eKr.

”Saatettuaan meidät valtakunnan maallisten tapahtumien kautta seitsemänkymmenen viikon loppuun saakka profeetta vie meidät jakeessa 23 takaisin aikaan, jolloin roomalaiset tulivat juutalaisten liiton kautta välittömään yhteyteen Jumalan kansan kanssa, vuonna 161 eKr.; tästä kohdasta meidät sitten johdetaan suorana tapahtumien jatkumona seurakunnan lopulliseen voittoon ja Jumalan iankaikkisen valtakunnan pystyttämiseen. Juutalaiset, jotka kärsivät syyrialaisien kuninkaiden ankarasta sorrosta, lähettivät lähettiläistön Roomaan pyytämään roomalaisten apua ja liittyäkseen heidän kanssaan ’ystävyyss- ja liittosopimukseen’. 1 Makkabilaiskirja 8; Prideaux, II, 234; Josephuksen Muinaisajat, kirja 12, luku 10, jakso 6. Roomalaiset kuulivat juutalaisten pyynnön ja myönsivät heille säädöksen, joka oli laadittu näillä sanoilla:—”

”Senaatin säädös avunanto- ja ystävyyssliitosta juutalaisten kansan kanssa. Kenenkään, joka on roomalaisten vallan alainen, ei ole lupa käydä sotaa juutalaisten kansaa vastaan eikä auttaa niitä, jotka niin tekevät, lähettämällä heille viljaa, laivoja tai rahaa; ja jos juutalaisia vastaan hyökätään, roomalaisten tulee auttaa heitä niin pitkälle kuin kykenevät; ja samoin, jos roomalaisia vastaan hyökätään, juutalaisten tulee auttaa heitä. Ja jos juutalaiset tahtovat lisätä jotakin tähän avunantoliittoon tai poistaa siitä jotakin, se tehtäköön roomalaisten yhteisellä suostumuksella. Ja mikä tahansa näin tehty lisäys on oleva voimassa.” ”Tämän säädöksen”, sanoo Josephus, ”kirjoittivat Eupolemus, Johanneksen poika, ja Jason, Eleazarin poika, siihen aikaan kun Juudas oli kansan ylipappina ja hänen veljensä Simon sotajoukon päällikkönä. Ja tämä oli ensimmäinen liitto, jonka roomalaiset tekivät juutalaisten kanssa, ja se toimitettiin tällä tavoin.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 271.

Minun tehtäväni ei ole selittää, miksi Smith viittasi vuoteen 162 eKr., muuta kuin olettamukseni perusteella, että kyseessä oli painovirhe. Tarkoitukseni on viitata siihen painotukseen, jonka hän antaa sille, minkä hän määrittelee olevan ”selvä tulkintasääntö, jonka mukaan voimme odottaa kansakuntien tulevan huomioiduiksi ennustuksessa silloin, kun ne ovat tulleet siinä määrin yhteyteen Jumalan kansan kanssa, että niiden mainitseminen tulee välttämättömäksi pyhän historian kertomusten täydellisyyden vuoksi.” Kun Smith painottaa tätä sääntöä, hän osoittaa, että Rooma tuli yhteyteen Jumalan kansan kanssa jakeen kaksikymmentäkolme ”liitossa” vuonna 161 eKr., mutta Smith katsoo, että Rooma tuodaan ensimmäisen kerran esiin profeetallisessa kertomuksessa vuonna 200 eKr., kolmekymmentäyhdeksän vuotta ennen vuotta 161 eKr.

”Nyt esitellään uusi valta — ’sinun kansasi ryöstäjät’; kirjaimellisesti, piispa Newton sanoo, ’sinun kansasi murtajat’. Kaukana Tiberin rannoilla valtakunta oli ravinnut itseään kunnianhimoisilla hankkeilla ja synkillä suunnitelmilla. Aluksi pieni ja heikko, se kasvoi ihmeellisellä nopeudella voimassa ja väkevyydessä, ojentaen varovasti sinne tänne kättään koetellakseen mahtiaan ja punnitakseen sotaosan käsivartensa voimaa, kunnes se, tietoisena voimastaan, rohkeasti kohotti päänsä maan kansojen joukossa ja tarttui voittamattomalla kädellä niiden asioiden peräsimen. Tästä lähtien Rooman nimi seisoo historian lehdellä, määrättyinä pitkinä aikakausina hallitsemaan maailman asioita ja käyttämään mahtavaa vaikutusvaltaa kansojen keskuudessa aina ajan loppuun asti.

”Rooma puhui; ja Syyria sekä Makedonia havaitsivat pian muutoksen tapahtuvan unelmansa ilmeessä. Roomalaiset puuttuivat asiaan Egyptin nuoren kuninkaan hyväksi päättäneinä, että hänet oli suojeltava Antiokhosin ja Filippoksen hänelle suunnittelemalta tuholta. Tämä tapahtui vuonna 200 eKr., ja se oli yksi roomalaisten ensimmäisistä merkittävistä puuttumisista Syyrian ja Egyptin asioihin.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Rooma tuodaan ensimmäisen kerran esiin profeetallisessa kertomuksessa vuonna 200 eKr., ja tuo johdanto jakeessa neljatoista on merkittävin viittaus Roomaan koko Danielin kirjassa, sillä juuri tuo jae määrittelee Rooman symboliksi, joka vahvistaa näyn. Miksi Smith saattoi korostaa sellaista profetian sääntöä, viitata sitten vuoteen 161 eKr. ja samalla osoittaa vuotta 200 eKr. ajankohdaksi, jolloin Rooman valta ”tuotiin esiin”, ei ole ongelma, jota haluan ratkaista. Jos minulla on kysymys, joka tarvitsee ratkaisua, se olisi, onko Smithin määrittelemä sääntö pätevä vai ei. Jos se on pätevä, väittäisin, että jakeella neljatoista täytyy olla yhteys juutalaisiin, joka tapahtui ennen vuoden 161 eKr. liittoa.

Ymmärrän, että jakeiden kolmestatoista viiteentoista historia osoittaa viimeisten päivien historian, jossa paavillinen Rooma tunkeutuu profeetalliseen historiaan, ja se tekee niin yhteydessä Yhdysvaltoihin, jotka ovat Jumalan kansa tuossa historiassa. Koska Jeesus havainnollistaa aina lopun alulla, vuodelle 200 eKr., jolloin pakanallinen Rooma tuli historiaan, täytyy olla yhteys Jumalan kansaan tuossa historiassa. Sen tähden olen samaa mieltä Smithin säännön kanssa, vaikka hän ei löytänytkaan suoraa yhteyttä Rooman ja juutalaisten välillä vuonna 200 eKr.

Jakeet yksitoista ja kaksitoista yksilöivät Raphian taistelun voiton ja jälkiseuraukset; taistelu käytiin vuonna 217 eKr. seleukidivaltakunnan, jota johti Antiokhos III Magnus eli ”Suuri”, ja Egyptin ptolemaiosten valtakunnan välillä, jota johti kuningas Ptolemaios IV Filopator. Tämä taistelu käytiin Coele-Syyrian (Etelä-Syyrian) ja Etelä-Palestiinan hallinnasta käydyn kamppailun aikana; nämä alueet olivat Ptolemaiosten ja Seleukidien valtakuntien kiistanalaisia alueita. Ptolemaios IV Filopatorin voitto Raphiassa mahdollisti sen, että hän saattoi jonkin aikaa säilyttää hallintansa Coele-Syyrian ja Etelä-Palestiinan yli.

Paniumin taistelu, joka käytiin seitsemäntoista vuotta myöhemmin vuonna 200 eKr. ja joka tunnetaan myös nimillä Paniumin nuoren taistelu ja Paneaksen taistelu, käytiin kuningas Antiokhos III:n johtaman Seleukidien valtakunnan ja kuningas Ptolemaios V:n johtaman Egyptin ptolemaiolaivaltakunnan välillä.

Kolmekymmentäyksi vuotta myöhemmin, vuonna 167 eKr., makkabilaiskapina, juutalaisten kapina Seleukidien valtakunnan pyrkimyksiä vastaan tukahduttaa juutalaiset uskonnolliset käytännöt ja pakottaa hellenistinen kulttuuri heidän omaksuttavakseen, sai alkunsa Modeinin kaupungissa, pienessä Juudean alueella sijainneessa kaupungissa nykyisen Israelin alueella.

Kyseinen tapahtuma liittyi pahamaineiseen kreikkalaiseen seleukidihallitsijaan Antiokhos IV Epifaneeseen, joka oli pakottanut juutalaisväestön noudattamaan ankaria hellenistisiä käytäntöjä, mukaan lukien juutalaisten uskonnollisten menojen kieltäminen ja Jerusalemin temppelin häpäiseminen. Pannakseen määräyksensä täytäntöön Antiokhos lähetti edustajia eri kaupunkeihin ja kyliin pakottamaan juutalaiset asukkaat tottelemaan hänen käskyjään.

Modeinissa eräs seleukidivirkamies saapui panemaan täytäntöön kuninkaan käskyn määräämällä juutalaiset asukkaat osallistumaan pakanallisiin menoihin ja uhraamaan kreikkalaisille jumalille. Iäkäs juutalainen pappi nimeltä Mattatias kieltäytyi tottelemasta käskyä ja surmasi sekä erään juutalaisen, joka astui esiin toimittaakseen uhrin, että seleukidivirkamiehen. Tämä Mattatiaan ja hänen perheensä uhman teko merkitsi makkabilaiskapinan alkua seleukidien valtaa vastaan.

Mattatias ja hänen viisi poikaansa, heidän joukossaan Juudas Makkabi, pakenivat vuorille ja alkoivat käydä sissisotaa seleukidien joukkoja vastaan. Kapina vahvistui vähitellen ja sai yhä laajempaa kannatusta, mikä johti sarjaan sotilaallisia voittoja seleukideista.

Vuonna 167 eKr. Modeinissa tapahtuneet tapahtumat olivat käännteentekevä hetki juutalaisten historiassa, sillä ne merkitsivät makkabilaiskapinan alkua sekä uskonnonvapauden ja itsenäisyyden puolesta käydyn taistelun alkamista vierasta valtaa vastaan. Jerusalemin toisen temppelin uudelleen vihkiminen, joka on hanukan aikana vietettävän historiallisen tapahtuman aihe, tapahtui vuonna 164 eKr., kolme vuotta ennen jakeen kaksikymmentäkolme ”liittoa”.

Jerusalemin ja temppelin takaisin vallattuaan makkabealaiset puhdistivat temppelin pakanallisista saastutuksista ja palauttivat sen oikeaan uskonnolliseen käyttöönsä. Perimätiedon mukaan he löysivät vain yhden pyhitetyn öljyn astian, joka riitti sytyttämään menoran ainoastaan yhdeksi päiväksi. Todellisuudessa tästä tapahtumasta ei ole olemassa ainoatakaan aikalaislähdettä, eikä juutalaista tarua tavata kirjallisuudessa ennen kuin vasta kuudennella vuosisadalla. Sisar White vertaa luopunutta juutalaista kirkkoa katoliseen kirkkoon korostaen erityisesti sitä, että molemmat kirkot perustavat uskonnon inhimillisiin tapoihin ja perinteisiin. Samoin kuin paavillisen kirkon historian monet erilaiset seipitetyt ihmeet, tarulla siitä, että yhden päivän öljy kesti kahdeksan päivää, ei ole historiallista todistajaa.

Danielin yhdestoista luku, jae kymmenen, osoittaa jakeen neljäkymmentä kolmesta taistelusta ensimmäisen, jonka olen aiemmin yksilöinyt kylmän sodan kolmeksi taisteluksi sekä kolmeksi sijaissodaksi. Eräs sisar kyseenalaisti sen, että määrittelin Ukrainan sodan, joka on näistä kolmesta sodasta toinen, kylmäksi sodaksi, sillä kuten hän aivan oikein huomautti, kuolemaa ja hävitystä on ollut runsaasti. Se, mitä olen aiemmissa kirjoituksissa määritellyt ”kylmän sodan” kolmeksi taisteluksi, määriteltiin näillä termeillä erotukseksi näiden kolmen taistelun ja niiden kolmen maailmansodan välillä, jotka tapahtuvat Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun maapetona tunnetun vallan historian aikana. Nämä kolme sotaa ovat sijaissotia, ja ne on myös määritelty sillä tavoin.

Aion tästä eteenpäin näissä artikkeleissa nimetä nuo kolme taistelua ”neljänneksen jakeen kolmeksi taisteluksi” eli sijaissodiksi poistaakseni sen ristiriidan, että kuuma sota määritellään kylmäksi sodaksi. Määritelmäni mukaan neljänneksen jakeen kolmeen taisteluun ei sisälly vuoden 1798 taistelu, vaikka se on osa neljäntäkymmenettä jaetta, vaan ainoastaan ne kolme taistelua, jotka ulottuvat lopun ajasta vuonna 1989 aina neljänneksen ensimmäisen jakeen pyhäinpäiväläkiin saakka. Nuo kolme taistelua on oikeammin määriteltävä sijaissodiksi, jotka käydään pohjoisen kuninkaan ja etelän kuninkaan välisen sodankäynnin yhteydessä; neljänneksen jakeen historiassa ne edustavat katolilaisuuden (pohjoisen kuningas) ja kommunismin (etelän kuningas) välistä sodankäyntiä.

Ensimmäinen noista kolmesta taistelusta osoittaa katolilaisuuden voiton kommunismista vuonna 1989, jolloin paavius liittoutui sijaisarmeijansa kanssa, jota Yhdysvallat edusti, pyyhkäisten pois Neuvostoliiton vuonna 1989, vaikka Venäjä, pää (tai ”linnoitus”), jätettiin pystyyn. Nykyinen Ukrainan sota on jälleen kerran taistelu katolilaisuuden ja kommunismin välillä, ja siinä paavius käyttää Ukrainan hallitusta sijaisvoimanaan Venäjää vastaan yhdessä paaviuden aikaisemman sijaisvallan, Yhdysvaltojen, sekä muun globalistisen läntisen maailman tuen kanssa. Tätä sotaa kuvataan jakeissa yksitoista ja kaksitoista, ja se osoittaa, että kommunismi (Venäjä) tulee voittamaan katolilaisuuden.

Näistä kolmesta sijaissodasta kolmas esitetään jakeessa viisitoista Paniumin taisteluna. Taistelu käytiin Ptolemaiosten valtakunnan (etelän kuninkaan) ja Seleukidien valtakunnan (pohjoisen kuninkaan) välillä. Tässä taistelussa katolilaisuuden sijaisarmeija on jälleen kerran Yhdysvallat.

Ensimmäisessä taistelussa vuonna 1989 Yhdysvaltojen tasavaltalaisen sarven sijaisarmeijaa käytettiin paavinvallan toimesta Neuvostoliiton poliittisen rakenteen kukistamiseksi, samalla kun sen pää (Venäjä) jätettiin koskemattomaksi. Toisessa taistelussa, joka on Ukrainan sota, Venäjä voittaa natsien sijaisarmeijan. Kolmannessa taistelussa Yhdysvallat, paavinvallan sijaisarmeija, voittaa jälleen etelän kuninkaan.

Kolmessa taistelussa on ”Totuuden” tunnusmerkki, ja ensimmäinen sekä viimeinen taistelu käydään Yhdysvaltojen voittoisan sijaissotajoukon toimesta. Ensimmäisessä taistelussa etelän kuninkaan pää jätettiin koskemattomaksi, ja kolmannessa taistelussa Yhdysvaltojen sijaissotajoukosta tulee etelän kuninkaan pää. Toinen sijaissotajoukko oli myös paavikunnan sijaissotajoukko toisessa maailmansodassa. Kummassakin tapauksessa natsismin sijaissotajoukko kukistettiin ja tullaan kukistamaan. Paavikunta lannistaa täydellisesti kaikki vihollisensa ennen jaetta kuusitoista, jolloin kolminkertainen liitto toteutuu.

”Ptolemaiokselta [Putinilta] puuttui harkintakyky käyttää voittoaan hyvin hyväkseen. Jos hän olisi seurannut menestystään loppuun asti, hänestä olisi luultavasti tullut koko Antiokhoksen valtakunnan herra; mutta tyytyen esittämään vain muutamia uhkauksia ja muutamia uhkavaatimuksia hän teki rauhan voidakseen antautua hillittömästi ja esteettä eläimellisten himojensa tyydyttämiseen. Niinpä voitettuaan vihollisensa hän joutui paheidensa voittamaksi, ja unohtaen suuren nimen, jonka hän olisi voinut vakiinnuttaa, hän kulutti aikansa pitoihin ja irstaisuuteen.”

”Hänen sydämensä ylpistyi hänen menestyksensä tähden, mutta siitä huolimatta hän oli kaukana siitä, että se olisi vahvistanut häntä; sillä häpeällinen tapa, jolla hän sitä käytti, sai hänen omat alamaisansa kapinoimaan häntä vastaan.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Toinen todistus siitä, että Putinin voitto merkitsee hänen loppuaan, löytyy Juudan eteläisen valtakunnan kuninkaasta Ussiasta, jonka sydän myös ylpistyi hänen sotilaallisten voittojensa tähden ja joka sen jälkeen, kuten Ptolemaios, pyrki suorittamaan pappien työn pyhäkössä, minkä seurauksena hänet lyötiin spitaalilla ja poistettiin välittömästi vallasta. Putinin voitto Ukrainan sodassa merkitsee hänen loppunsa alkua etelän kuninkaana (ateismin kuninkaana). Hänen loppunsa esikuvattiin neljännenkymmenennen jakeen profeettallisen etelän kuninkaan (Ranskan) alussa, joka osoitti vallankumouksen, joka kukisti johtajuuden, niin kuin tapahtui Ptolemaioksen kohdalla. Putinin loppua kuvattiin myös Neuvostoliiton lopulla, jolloin johtaja (Gorbatšov) hajotti Neuvostoliiton ja otti välittömästi vastaan työn Yhdistyneissä Kansakunnissa, viimeisten päivien globalistisen ateismin symbolissa, etelän kuninkaassa. Putinin voiton jälkeen Ukrainassa hänet esikuvataan myös Napoleonissa Waterloossa ja sitä seuranneessa karkotuksessa; samoin kuningas Ussiassa, hänen spitaalissaan ja sitä seuranneessa karkotuksessa, sekä Ptolemaioksen juopuneessa lopussa ja Neuvostoliiton lopussa vuonna 1989.

Paniumin taistelu käytiin vuonna 200 eKr., ja juuri tuona samana vuonna Rooma puuttuu avoimesti historian kulkuun. Sen astuminen profeettalliseen kertomukseen edeltää jakeessa kuusitoista kuvattua Jerusalemin valloittamista, joka täyttyi vuonna 63 eKr., jolloin se julisti olevansa Egyptin lapsikuninkaan puolustaja. Jakeen neljännenkymmenen kolmannessa taistelussa, johon osallistuvat pohjoisen ja etelän kuninkaat, paavius tulee jälleen puuttumaan historian kulkuun tekeytyen Venäjän suojelijaksi. Tuolloin myös Seleukos, esikuvassa, voitti Ptolemaioksen Paniumin taistelussa, osoittaen siten, että Yhdysvallat, paaviuden sijaisarmeija jakeen neljännenkymmenen ensimmäisessä ja viimeisessä taistelussa, voittaa ”Egyptin” (etelän kuninkaan).

Vuonna 200 eKr. löydämme vertauskuvallisesti paaviuden, kun Tyyron portto alkaa laulaa haureutensa lauluja ennakolta jakeen kuusitoista sunnuntailaissa tapahtuvaa kolminkertaista liittoa varten. Samalla Yhdysvallat saa yliotteen Yhdistyneistä kansakunnista ja siten varmistaa asemansa kymmenen kuninkaan ylimpänä kuninkaana. Kaikki ne kolminkertaisen liiton dynamiikat, jotka toteutuvat sunnuntailaissa, on ratkaistu ennen jaetta kuusitoista.

Lohikäärmeen vallan poliittinen rakenne, jota Yhdistyneet Kansakunnat edustavat, suostuu jakeessa kuusitoista antamaan poliittisen rakenteensa pedolle, mutta ennen kuin se tekee niin, paavius valloittaa lohikäärmeen uskonnon. Pakanuus on jälleen otettava pois. Protestantismi poistettiin Reaganin vuosina, neljännenkymmenennen jakeen ensimmäisessä taistelussa, ja viimeisen republikaanipresidentin aikana myös lohikäärmeen uskonto alistetaan katolilaisuuden uskonnon alaisuuteen, niin kuin tapahtui vuonna 508. Prosessi, jossa poistetaan kaikki uskonnollinen vastustus paaviuden valtaistuimelle asettamista vastaan, alkoi Reaganin vuosina ja päättyy Trumpin vuosina. Luopioprotestantismin vastustus katolilaisuutta vastaan poistettiin neljännenkymmenennen jakeen ensimmäisessä taistelussa, ja spiritismin vastustus poistetaan neljännenkymmenennen jakeen viimeisessä taistelussa.

Samassa mutkikkaassa inhimillisten tapahtumien vuorovaikutuksessa luopioprotestantismin on vakiinnutettava asemansa uskonnollisena ja poliittisena auktoriteettina Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun kymmenen kuninkaan ylitse. Niinpä Paniumin taistelu yksilöi hetken, jolloin Yhdysvallat saa yliotteen Yhdistyneistä kansakunnista juuri ennen kuudennentoista jakeen sunnuntailakia.

Vakiintunut profetian sääntö on, että lohikäärmeellä, pedolla ja väärällä profeetalla on kullakin omat erityiset profeetalliset tuntomerkinsä. Yksi näistä profeetallisista tuntomerkeistä on se, että peto (katolisuus) sijaitsee profeetallisesti aina Rooman kaupungissa. Väärä profeetta sijaitsee profeetallisesti aina Yhdysvalloissa. Mutta lohikäärmeen kohdalla sen profeetallista sijaintia luonnehtii se, että se on aina liikkeessä. Lohikäärme alkoi taivaassa, tuli sitten Eedenin puutarhaan, ja lopulta lohikäärme sijaitsee Egyptissä.

Puhu ja sano: Näin sanoo Herra Jumala: Katso, minä käyn sinun kimppuusi, farao, Egyptin kuningas, suuri lohikäärme, joka makaa virtojensa keskellä, joka sanoo: Minun virtani on minun omani, ja minä olen tehnyt sen itselleni. Hesekiel 29:3.

Lohikäärmeen profeetallinen sijainti siirtyy. Johanneksen aikana lohikäärmeen istuimen, joka edustaa sen valtaistuinta, katsottiin olevan Pergamossa.

Ja Pergamon seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo hän, jolla on se kaksiteräinen terävä miekka: Minä tiedän sinun tekosi ja missä sinä asut, siellä missä on saatanan valtaistuin; ja sinä pidät lujasti kiinni minun nimestäni etkä ole kieltänyt minun uskoani niinäkään päivinä, jolloin Antipas, minun uskollinen marttyyrini, tapettiin teidän keskuudessanne, siellä missä saatana asuu. Ilmestys 2:12, 13.

Pakanallisen Rooman tapana oli tuoda kaikki ne pakanalliset jumaluudet, joiden yhteyteen se joutui, takaisin Rooman kaupunkiin ja esittää ne Pantheon-temppelissä. Tästä syystä Daniel kirjoittaa, että ”hänen pyhäkkönsä paikka kukistettiin”. Pakanallisen Rooman pyhäkön paikka oli Rooman kaupunki, jonka Konstantinus kukisti vuonna 330, mutta se pyhäkkö, joka oli ”Roomassa”, oli Pantheon-temppeli; Pan-Theon merkitsee ”kaikkien jumalien temppeliä”. Roomalaiset siirsivät saatanan istuimen sijainnin Pergamosta Pantheon-temppeliin. Sis. White ilmoittaa meille, että pakanallinen Rooma on lohikäärme.

”Näin ollen lohikäärme, vaikka se ensisijaisesti edustaakin Saatanaa, on toissijaisessa merkityksessä pakanallisen Rooman vertauskuva.” Suuri taistelu, 439.

Pakanallinen Rooma jakautui kymmeneksi kansakunnaksi, ja Ranskasta tuli etelän kuningas, kun se Ranskan vallankumouksen aikana toi esiin Egyptin ateismin. Vuoteen 1917 mennessä lohikäärme oli siirtynyt Ranskasta Venäjälle. Jae kymmenen edustaa vuotta 1989, ja jakeet yksitoista ja kaksitoista edustavat ”rajamaan” taisteluita (Rafia ja Ukraina), ja Paniumin taistelu edustaa sitä kolmatta askelta, jonka paavius toteuttaa varmistaessaan kolminkertaisen liiton jakeessa kuusitoista. Se edustaa jakeen neljäkymmentä kätettyä historiaa.

Jatkamme tätä tutkielmaa seuraavassa artikkelissa.

Kun Jeesus tuli Kesarea Filippin [Paniumin] seuduille, hän kysyi opetuslapsiltaan sanoen: Kenen ihmiset sanovat minun, Ihmisen Pojan, olevan? He sanoivat: Toiset sanovat, että sinä olet Johannes Kastaja; toiset Elia; ja toiset Jeremia tai joku profeetoista. Hän sanoi heille: Mutta kenen te sanotte minun olevan? Simon Pietari vastasi ja sanoi: Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika. Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: Autuas olet sinä, Simon Barjona, sillä liha ja veri eivät ole sitä sinulle ilmoittaneet, vaan minun Isäni, joka on taivaissa. Ja minä myös sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, eivätkä tuonelan portit ole sitä voittavat. Ja minä annan sinulle taivasten valtakunnan avaimet; ja minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on päästetty taivaissa. Silloin hän ankarasti kielsi opetuslapsiaan sanomasta kenellekään, että hän oli Jeesus Kristus. Siitä lähtien Jeesus alkoi osoittaa opetuslapsilleen, että hänen täytyi mennä Jerusalemiin ja kärsiä paljon vanhimmilta ja ylipapeilta ja kirjanoppineilta, ja tulla tapetuksi, ja nousta kolmantena päivänä ylös. Matteus 16:13–21.